

Eva Hotovcová • Radka Bláhová

Ilustrovala Karolína Urbánková

ZACHARIÁŠ A TAJEMSTVÍ STŘÍBRNÝCH TENISEK



FRAGMENT

Zachariáš a tajemství stříbrných tenisek

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Eva Hotovcová, Radka Bláhová
Zachariáš a tajemství stříbrných tenisek – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA**

ZACHARIÁŠ A TAJEMSTVÍ STŘÍBRNÝCH TENISEK

Eva Hotovcová • Radka Bláhová

Ilustrovala
Karolína Urbánková

FRAGMENT

„Co budeme dělat, Lí?“ zeptal se Radomír svojí starší sestry Evelíny. Tedy jen o pět minut starší sestry.

„Nevím, Rádo, něco musíme vymyslet. Tady mě to teda moc nebaví.“

Evelína se rozhlédla po velikém pokoji. Dvě postele, skříň, dva psací stoly a spousta krabic. Nic jiného tu zatím nebylo. Připadala si jako ve skladišti.

„Místo toho, abych teď byla s Máří na koupáku, sedím tady a čučím do zdi. A na tebe,“ dodala ještě otrávenějším tónem a ušklíbla se na něj.

Evelína a Radomír byla dvanáctiletá dvojčata, která se přistěhovala spolu s rodiči do Prahy uprostřed prázdnin. Mamka s tatškou tam totiž dostali práci, do které oba museli ihned nastoupit.

„Ve výzkumáku nás okamžitě potřebují,“ vysvětlovala jim mamka a byla na sebe i tatku hrozně pyšná. Evelína jim to věřila

a přála, ale uvnitř se zlobila, že nemohli zůstat s babi a dědou o prázdninách v městečku, kde se narodili.

„Alespoň budete mít čas se s Prahou pořádně seznámit, než nastoupíte do školy,“ použila mamka silný přesvědčovací argument.

Nejdřív byli Ráďa a Lí, jak jim maminka říkala, nadšeni, ale postupně jim docházelo, co všechno to bude znamenat. Nejhorší bude to, že celý měsíc musí strávit jen spolu, sami, bez kamarádů. A teď tu sedí ve svém pokoji a nevědí, co si počít. Mamka s tatškou odjeli do práce, nechali jim v lednici jídlo a klíče od bytu, kdyby chtěli jít ven.

„Doma jste už byly samostatné děti, tak si myslím, že to zvládnete i v Praze. Máte k dispozici nejmodernější technologie, navigaci, připojení na net a další. Apak taky máte pusy, abyste se zeptali, když se ztratíte,“ zakončila svou přednášku maminka.

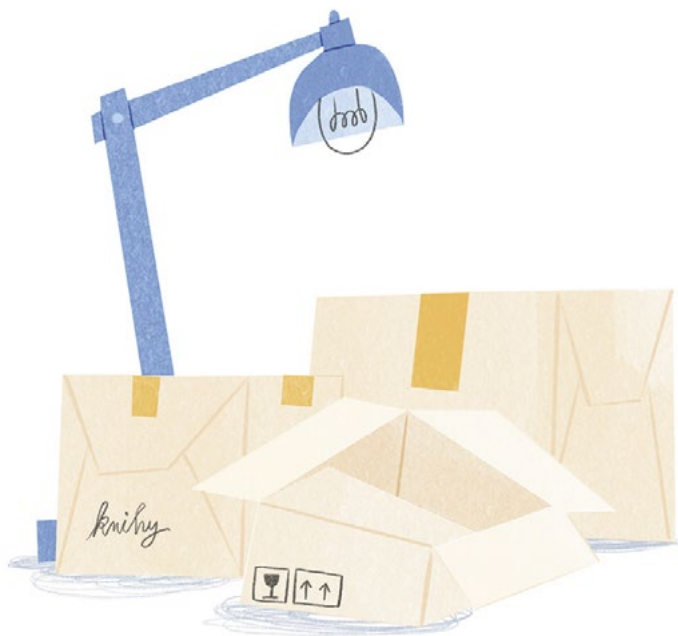
„Hlavní je, abyste věděli jeden o druhém a dokázali si navzájem pomoci. A nechodili nikam s cizími lidmi,“ doplnil to moudro tatka. Apak odešli.

Lí vstala z postele a otvírala jednu krabici po druhé. Ráďa se nafoukl.

„Vybalovat tedy nebudu.“

„Taky nemusíš,“ odpověděla mu sestra s hlavou ponořenou do velké krabice.

„Sed' si tu sám, klidně celý den. Já si hledám nějaké lepší oblečení.“



Lí vytáhla hlavu z krabice ven a kývla na hromádku svršků, které jim připravila maminka. Byla tam růžová sukně a bílé tričko pro ni a modré šortky a další bílé tričko pro Ráďu.

„V tomhle teda ven nepůjdu. Byla bych za strašného týdýta.“

Ráďa také vstal a začal hledat krabici s nápisem „Ráďa – Oblečení“. Ani on nechtěl být ten týdýt. Chvilí to trvalo, ale nakonec byli oblečení ke své plné spokojenosti. Stáli u vchodových dveří a dívali se na sebe do velikého zrcadla. Místo dvojčat ve slušňáckých bílých tričkách, růžové sukni a modrých šortkách se na ně dívala divoká dvojčata. Lí, jako správná sportačka, měla na sobě šedé skejtácké potřhané tričko, modročerné skejtácké šortky,

stříbrné tenisky a stříbrnou streetku přes rameno. Rád'a, ten byl zase za elegána, protože se rád hezky oblékal. Vzal si tmavě modré lněné kalhoty, bílou volnou košili, stříbrné tenisky a stříbrnou streetku přes rameno. Celý dojem doladil černou kšiltovkou.

„Tak,“ vydechla Lí, „jsme připraveni a můžeme vyrazit do světa.“

Vyšli před dům a Lí se zastavila.

„Počkej, Rád'o, kam vlastně půjdeme? A ani s sebou nemáme mapu.“

Rád'a se jen usmál a mrknul na ni.

„Na co mapu, ségra, myslí trochu. Máme ty technologie, ne?“ napodobil mamčin hlas.

Pak vytáhl z kapsy telefon, otočil se a vyfotil si jejich nový domov.

„Pro jistotu,“ řekl skoro dospěle.



Na jejich domě byla totiž cedule se jménem ulice a číslem popisným *Konviktská 17, Staré Město, Praha 1* a pak ještě něco, co ze svého rodného města neznali. Bylo to domovní znamení. Nad vstupními dveřmi byl na fasádě domu nápis *U Dvou ježků*. Ráďa se zasmál.

„To je docela vtipný, ne? U Dvou ježků.“

Lí jen zakoulela očima.

„Asi osud,“ prohodila znechuceně a už nehodlala věnovat téhle náhodě víc pozornosti.

Jmenovali se totiž Radomír a Evelína Ježkovi.



Lí se rozhlédla po ulici a mávla rukou doprava.

„Tak třeba tudy!“ určila přesně směr.

Ráďa si otevřel v mobilu aplikaci s mapou a zahrál si na průvodce: „Vážení návštěvníci Prahy. Právě se nacházíte v ulici Konviktská, která se podle mapy napojuje na ulici Karolíny Světlé. A kromě toho a našeho domu se jménem tu asi není nic jiného k vidění.“

Lí po něm šlehla pohledem.

„Nech těch trapných komentářů a dívej se okolo. Zase tak špatný to není. Je tu restaurace a hotel.“

Ale ani její komentář nezněl moc nadšeně.

Najednou se Ráďa zastavil.

„Vidíš to taky?“

Nevěřícíně zakroutil hlavou a podíval se na sestru. Byl vzrušením celý bez sebe. Lí si mohla ukroutit hlavu, ale nic podezřelého nezaznamenala.

„Vidím toho hodně,“ komentovala zvolna situaci „ale nic, co by bylo tak vzrušující.“

Ráďa ji chytil za hlavu a namířil její obličej směrem ke staré rotundě, která stála na konci ulice. Byla celá ve stínu, jen u okna, které vedlo do ulice, po které právě šli, se vznášel stříbrný obláček. Zdálky vypadal dost neforemně, jen se mihotal, leskl a pak zase házel duhové barvy a roztáčel se v divokém víru. Báli se pohnout, aby to nezmizelo.

„Co myslíš, že to je?“ zašeptal Ráďa, jako by ho ten stříbrný obláček mohl slyšet.

„Nevím, ale zjistím to!“ řekla Lí celkem kurážně.

A už se taky rozeběhla směrem k rotundě. Ráďa ji doběhl, chytil za rukáv a trochu zpomalil.

„Počkej, pomalu,“ řekl příškrčeným hlasem, „ať to nevyplašíme.“

Šli tedy pomaleji a nemohli odtrhnout oči od otáčejícího se obláčku, který byl stále na stejném místě, v okně prvního patra rotundy. Když došli až na místo, oba se zastavili pod oknem.

„Co myslíš, že to je?“ zašeptal Ráďa.

„Já myslím, že to je nějaký jedovatý plyn, který unikl z kanálu.“

Lí mluvila potichoučku a ukázala na kovovou mřížku, která byla na kraji silnice. V tu chvíli se duhový obláček přestal točit a stal se stříbrnou mlhou. Chvíli se nic nedělo a pak najednou začalo oběma hrozně pískat v uších. Chytili se za ně a snažili se ten zvuk utlumit. Rozhlíželi se, odkud to pískání může vycházet. Hledali rozumné vysvětlení, co jen to může být.

Apak to najednou ztichlo a ozval se hlas: „Moc se omlouvám, ale musel jsem se na vás naladit.“

Duhová mlha se zase změnila v obláček, který se začal točit a měnit barvy. Apak na ně z toho mraku vykoul kluk.

„Ahoj,“ řekl jednoduše.

„Ahoj,“ odpověděl Ráďa statečně.

Lí, která byla obvykle kurážnější, teď stála za svým bráškou a byla dost vyděšená.



„To je dost, že mě zase někdo vidí. Už se tu pár desítek let hezky nudím,“ usmál se na něj kluk.

Ráďa cítil, jak se za ním Lí začíná klepat. Asi se fakt bojí, napadlo ho. Otočil se k ní, vzal ji za ruku a odvedl o kus dál, k branice, která vedla do rotundy Nalezení svatého Kříže. Uvnitř byl malý oltář, veliký kříž, kostelní lavice a pár obrazů na zdech. Posadil Lí do lavice a uklidňoval ji.

„Neboj, ségra, kdyby nám chtěl ublížit, tak by to už udělal, ne?“

Když pomalu přikývla, pokračoval dál.

„Tak vidíš. Kdo z našich kamarádů může říct, že se potkal s duchem?“

Díval se na ni a čekal. Lí se zhluboka nadechla, aby překonala strach.

„Asi nikdo, máš pravdu.“

A v tu chvíli se vedle nich opět objevila stříbrná mlha a z ní vykoul ten kluk.

„Tak co? Už můžu?“

„Jo!“ odpověděli oba najednou.

„Jak to, že tě vidíme, a kdo jsi?“ vyhrkla Lí.

Ráďa se na ni zašklebil.

„No to je teda paráda. Ani ses sama nepředstavila a už tu vy-zvídáš.“

Podíval se na kluka z mraku a zatvářil se omluvně.

„Hele, promiň, je asi ještě v šoku.“

Kluk jen pokývl hlavou.

„Máte rádi stříbro jako já, co?“ ukázal hlavou směrem k tenis-
kám a streetkám.

„Asi máte bohaté rodiče, že vám dali tak vzácné věci.“

Lí se podívala na boty, Ráďa zase na tašku.

„Vzácné?“ zeptala se Lí překvapeně.

Podívala se zpátky na ducha a pak jí to došlo. Byl oblečený do
potrhané špinavé košile a krátkých kalhot. Byl bos a vypadal dost
divně. Chudě. Omluvně se usmála.

„Promiň, neuvědomila jsem si, v jaké jsi asi žil době.“

Duch jen mávl rukou.

„To nic, to už je strašně dávno,“ prohlásil dospělácky a upří-
mě se na ně usmál.

Lí už se úplně vzpamatovala. Postavila se vedle Rádi a natáhla
ruku směrem k duchovi.

„Já jsem Evelína a tohle je můj brácha Radomír. Mamka a tat-
ka nám ale říkají Lí a Ráďa. Můžeš nám taky tak říkat. Jestli chceš.“

Duch se podíval na ruku, natáhl tu svou směrem k Lí a pak se
zasmál.

„No, to přátelství asi rukou dáním nezpečetíme.“

Pak se maličko uklonil a pokračoval: „Já jsem Zachariáš.“

Ráďa se trochu zamračil a zeptal se: „Co jsi to řekl za slovo? To
neznám.“

Zachariáš se na něj otočil.

„Jaké slovo máš na mysli?“